

Πρὸς τὰ Λύκισα

ΝΥΧΤΑ

Νύχτα! Ἡ Σελήνη θέρει τῶν ἀστεριῶν τὰ κρῖνα
σὺν ἀτσαλένιο δρεπάνο σὲ ἄλωνα τοῦραγοῦ
Μακρὰ τὰ σπήττα τοῦ χωριοῦ μαῦρα παλὰ κ' ἐκεῖνα
πλημμυρισμένα ἀπὸ σκιά τοῦ δλόγγου βουνοῦ

Ὅλα κοιμῶνται. Βάσταξεν ὁ ἀγέρας τῆ πνοῆ του,
ἔγα ρολόγι ξάγρηντο μεσάνυχτα χτυπᾷ
κ' ἡ μακρὴν φωνή του
ἀντιλαλεῖ σὺν σήμαντρο σ'τὴν ἄδεια μου καρδιά.

ΧΡ. ΕΣΠΕΡΑΣ

ΑΡΡΩΣΤΗΜΕΝΗ ΣΤΑ ΞΕΝΑ

Νύκτα! Ξυπνῶ...στὸν ἴδρωτα πνιγμένη!...
ὁ πυρετὸς σιγά-σιγά μ' ἀφίνει,
καὶ τὴ ματιά σὺν στρέφω δακρυσομένη
δὲν βλέπω τί...μόνο τὸ φῶς ποῦ χύνει

τὸ κρημιστὸ στὴ Παναγιά, καντόλι!
Μπροστά στὸ εἰκονοστάσι ἡ ψυχὴ μου
πετᾷ σὺν πεταλοῦδα φτερωμένη...
Ἐνῶ τὸ δάκρυ ἀργοκυλάει στὸ μαντύλι!...

Πάτριαι

Δ(νὴς) ΙΩΑΝΝΑ Δ. ΑΝΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΥΝΘΕΜΑΤΑ

ΣΑΝ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Ὡς ἡ ψυχὴ μου ἀνάλαφα σὲ κάθε ὥρα πλέει
Ἀπόψε τὸν ὑπνάνορα μὲς σ' ἄνθια νὰ πετάει
Ζητάει εἰς ῥόδινας χαρὲς. Βοτᾷ σ' αὐτὲς καὶ λέει.
Ἐίμαι μὴ πεταλοῦδα ἐγὼ ποῦ σ' ἄγρια παιγνιάσει.

Ὅπου γιομάτο αἶμα ἰδῶ ἀνθάμι ποῦ διράει
Χαρά, ζωὴ καὶ σπαρταράει κ' ἀπὸ τὸ πόθο κλαίει,
Δὲν τὸ στερεῖν τίποτα. Δὲν θέλω νὰ περῶ
Καὶ νὰ παραπονιέται πῶς: ἄδικα μοῦ τὸ λέει.

Ἐίμαι μὴ πεταλοῦδα ἐγὼ, Ἄπ' ἄνθι σ' ἄνθι πᾶω
Καὶ σ' ὅπου ἀνθάμι πόθησε ἀντάμα μου νὰ γύρη
Τρέχω, μὲ σφιχταγκάλιασμα κ' ἀδράχγω, καὶ ρουφᾶω

Ἀχόρταγα τὸ μέλι του. Πέργω δροσιά καὶ γύρη.
Μὲ κάθε μὴ παιδοῦδα ἐγὼ νάβρω χαρὰ ζητάω
Κι' ἴσαμε κάτου θε νὰ πῶ τῆς ζήσης τὸ ποτήρι!

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ "ΤΡΙΛΟΓΙΑΣ"

ΒΑΒΕΛ

Στὴ νέα κατοικία του δλομόναχος
ἀπόπαιδο τοῦ πρώτου του τ' ὄνειρου
σὺν βρέθην' ἔρμος καὶ γυμνὸς ὁ ἀνθρωπος
διωχμένος ἀπὸ τὴν ὀργὴ τοῦ Ἀπειρου

Τὸ δόλο γὰ ὄπλο βρήκε στὴν ἀγκάλη του
καὶ πύργο ἀστέρωτο ἔστησε φοβέρα
ζητοῦσε καὶ κ' αὐτὸς, κἄποια δῖναμι
ψηλὰ νὰ φτάση ὡς τὸν ἴδιο του Πατέρα

Κι' εἶνε Βαβέλ οἱ πόδοι ὅπου ἀνθρώποι
φεύγοντας ἀπὸ τότε τὸν αἰθέρα
πλάθει, καὶ φῶς ζητᾷ καὶ δὲν σταμάτησε
κι' ἄς πρίγεται στὸν πόνο κάθε μέρα

ΜΑΚ-ΑΘΑΝ

ΜΕΛΙ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΙ

ΜΟΙΡΑΙΑ

«De profundis clamari...»

(Βιβλικόν)

Πάλι τὴ πίκρα σου, ὦ ζωὴ, τὸ βάσανό σου πάλι
καὶ τὸ πολὺ φαρμάκι σου ποῦ τόσο μῶχρως δόση
συλλογισμένους ἔγυρα κ' ἀπόψε τὸ κεφάλι
μὴν τήχη κ' ἔρθ' ὁ ἔπνος σου, γλυκὸς νὰ μὴ λαρώση

Καὶ μ' ἀποκοίμισε, ζωὴ, ὁ τόσος σου ὁ κόπος
μ' ἔπινο-μολύβι-θάνατο-καὶ μόνειρο θλιμμένο
πῶβλεπα σ' ἕνα πέλαο μονογῶ σκοτεινιασμένο
νὰ μὲ συμμόν' ἕνας στυγρὸς καὶ φόβιος ξυλοκόπος

Ψηλά, ποῦ κἄπου πέταε σὸ πέλαο ἕνας γλάρος
στὴν ὄρη του, ὅπως κ' ἐγὼ, ἐτρόμαξε σκιαγμένος
κ' εἶπα βαθεῖα στὸν ἔπνο μου. «Μὴν εἶν' ὁ μαῦρος
[χάρος

ἐκτότος ποῦ ἀκούμησε σὸ πλάι μου ὁ ξένος;»
Σκέψη σκληρή!...μὲ παιδεύεις πόσο, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω
νὰ σκέπτομαι ποῖος νὰν ἀνέ τοῦ ὄνειρου ὁ ξυλοκόπος
μὰ τώρα ποῦ μ' ἐξέστησες, ζωὴ πικρὰ τὸ ξέρω
καὶ νοιώθω τώρα—ἦταν ὁ ἴδιος σου ὁ Κόπος.

Ἰωάννηνα
Γ. ΠΕΛΛΕΡΕΝ

ΜΑΝΑ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

Ἡ λυχνία θαμπὰ τρεμοσβένει
καὶ στὴ γῆ σ' ἔν' ἀχόρτινο στρώμα
μὴ γαναῖτα γυμνὴ
σὺν ἀνάσθητη κείται πεσομένη
ἐνῶ πάλαι στὸ μαῦρο της στόμα
ἡ τοῦ πόνου κραυγὴ.

Στὸ κατώφλι ὁ Χάρος προσμένει
νὰ τὴν σύρη σὲ ἄλλο μαζὺ του,
ἐνῶ μόνη θρηναῖ
στὸ πλευρὸ της ἡ κόρη γυμμένη,
καὶ ὁ ἀνεμος μέσ' στὴν ὀργή του
τὴν καλύβ' ἀπειλεῖ

Ἡ λυχνία τὴν λάμπη της σβύνει
εἰς τὸ σκότος τὸ πᾶν ἀπομένει
καὶ οἱ θρηνοὶ σιγοῦν
Πόσοι ἄλλοι τὴν ὄρα ἐκεῖνη
στὴ φωτῆ τούς κοντὰ μαζεμένοι
τὸν χειμῶν' ἀψηφοῦν

Καὶ ἡ κόρη φρικτὰ φοβισμένη
στὴ θερμὴ τῆς μητέρας ἀγκάλη
μετὰ φρίκης ὄρμα...
Ἄλλ' ὄρμα ἔς ἀγκαλιὰ παγωμένη
στὴ καρδιά της ἡ θερμὴ δὲν πάλαι
εἶνε πλέον νεκρά

Τῶν ἀνέμων ὁ βόγκος μυκάται.
Ἡ βοή του μονάχ' ἀπομένει.
Τὶ νυχτιὰ φοβερή!
Στὴ καλύβ' ὑποκάτω κοιμᾷται
ἡ μητέρα σφικτὰ ἑγκαλιασμένη
μὲ τὴν κόρη μαζὺ.

Παν. Κ. Κανελλόπουλος

ΑΠΟ ΤΑ ΣΟΝΝΕΤΑ ΤΗΣ ΘΕΑΤΡΙΝΑΣ

ΗΛΕΚΤΡΑ

«Ὡ φάος ἄγνὸ καὶ γῆς ἰσομοῖρ' ἀήρ»
Σοφ. στ. 86 κ. ε.

Ὡ φῶς ἄγνὸ κ' ἀγέρα στὴ γῆ περιχυμένα
πόσες φορές ἀκούστε νὰ κλαίη καὶ νὰ θρηγῆ
νὰ σιζῆ μὲ τὰ χέρια τὰ σιγῆθαι αἱματομένα
ὡς ποῦ τὰ σκότη διώξουν τῆς νύχτας οἱ οὐρανοί.

Κι' ὅσες βραδυὲς τὰ μάτια δὲν ἔκλεισε, ὠϊμέγε
τὸ ξέρουν τὰ κρεββάτια κ' ἡ ἄνομη στρογγυλὴ
θρηγώντας τὸν πατέρα, ποῦ γύρισε ἀπ' τὰ ξένη
κ' ἀπ' τὴ γυναῖκα βρήκε τὴν ἄδικη θανά.

Ὁ Αἰγίοδος μ' ἐκεῖνη τὴν ἀποκεφαλίζουν
σὺν δῆμοι ξυλοκόποι, ποῦ τὰ δέντρα ξεσχιζοῦν
ὡς ποῦ μὴ μέρα ἀπ' τοῦ Ἄδη τὸν κόπο τὸ κρηφῶ.

Χρυσοῦν ἡ ἀταίσιες Στερίγγες μὲ τὴ φρικτὴ Κατάρτα
καὶ μεταίρουν σὸ πάλαι σκορπιώνοντας τὴ τρομάρα,
μαζὶ μὲ τὸν Ὁρέστη τὸν ἀξιο ἀδερφῶ!

ΝΙΚΟΣ ΚΥΠΑΡΙΣΣΗΣ

ΚΟΛΛΑΣΙΣ!

Παράδεισος ἐνὸ μισο
πῶς ἦτο ἡ καρδιά σου
Καὶ πύλη της μαγευτικῆς
θάραξια τὴ ματιά σου

Κ' ἔρημα τὰ μάτια μου
ζωῆς νάβρω ἐλπίδα
κ' ἀντὶ ζωῆ τὴ κἄλασι
ζωγραφισμένη εἶδα

Εἶδα κ'εἶ μέσα δαίμονες
νὰ ψάλλουνε τραγοῦδα
εἶδα ἀνθρώπων ἀνελέτα
νὰ στέκουν γι' ἀγγελούδια!

Ποῖος ἔχει πόσους δυστυχεῖς
νὰ ἔχης καμωμένους
καὶ μέσα σ' αὐτὴν τὴ νόλασι
πόσους νάχης θαμμένους

Ζάννης
ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΑΛΟΥΤΗΣ

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

Ναι! Πρασινίζουν τὰ βουνὰ καὶ μάτασρα σὺν χιόν'
τὰ λουλουδάκια τρέμουνε κ' ἀνοίγουν χαροπὰ
Δεῖλὰ τὸ χαμολούλουδο σὸ χῶμα καμαρώνει
κ' οἱ μενεξέδες κρύβονται μὲ τέχνη ποτηρά.
Ὅ,τι καὶ πάλιν ἀνάξῃ καὶ πάλι ξεφουτρώνει,
τὸ κρηφὸν ἡ ἀνοιξὶς ποῦ ξεραξῆ φαιδρά!

Ἄλλ' ὅμως πλουσιώτερα σὲ κάθε περιβόλι
ἀνθίζει τῆς θγαπητῆς ἡ προσφιλεῆς καρδιά
ἐκείνης ἡ τρελλὴ ματιά γὰ μὲν' ἀνάβει ὄλη
μὲ τραουδάκια εἴμορφα καὶ λόγια χαροπὰ.

Ἐκεῖνη ἀνοῖξε καρδιά ἀρθόσπαρη γὰ μὴνα
καρδιά ἀγνὴ σ' ἀστέια της, σ' ἄτα σοβαρὰ φαιδρή.
Ὅσα κ' ἄν φέρ' ἡ ἀνοιξὶς λουλοῦδα μρωμένα
μαζὺ της νὰ παραβληθῆ τοῦ κἄνου προσπαθεῖ.

Ι. Β. ΦΟΝ ΓΚΑ ΤΕ (GOETHE)

Μεταφραστὴς ΠΑΝ. Κ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ